

ת"פ 43632/05/17 - עדי קורן נגד מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 43632-05-17 מדינת ישראל נ' קורן (עצור בפיקוח)
24.12.18

לפני כבוד השופט אביב שרון
המבקש עדי קורן (עצור בפיקוח)
ע"י ב"כ עו"ד הילה מזל מוהדב
נגד

המשיבה מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא
ע"י ב"כ עו"ד רחל אוליבה תמם

החלטה

1. לפניי בקשה לעיון חוזר בהחלטתי מיום 2.7.18 למתן צו לסעד זמני לפי סעיף 36(א) לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], תשל"ג-1973 (להלן: "**הפקודה**"), המורה על המשך תפיסת רכוש של המבקש, עד לתום ההליכים המשפטיים המתנהלים כנגדו.

רקע והשתלשלות העניינים

2. ביום 21.5.17 הוגש כנגד המבקש כתב אישום המייחס לו עבירות של ייבוא סם מסוכן, החזקת סם מסוכן שלא לצריכה עצמית והחזקת סם לצריכה עצמית.

ביום 13.9.17 הגישה המשיבה בקשה למתן צו לסעדים זמניים לתפיסת רכוש המבקש לפי סעיף 36(א) לפקודה, וביום 19.9.17 ניתן צו להארכת תוקף תפיסת הרכוש עד להחלטה אחרת.

במהלך חודש מרץ 2018 הוגשו בקשות הן מצד המבקש, להשבת התפוסים לידי, הן מטעם טוענים לזכות בתפוסים, והן בקשות המשיבה להארכת תוקף הצו להחזקת התפוסים בידיה, כשבמועדים 8.5.18 ו-21.5.18 נשמעו בקשות אלה במאוחד.

ביום 2.7.18 ניתן צו לסעד זמני לפי סעיף 36(א) לפקודה, והוארך תוקף תפיסת הרכוש עד תום ההליכים המשפטיים נגדו, זאת בכפוף לשחרור סך של 75,000 ש"ח לדמי מחיה סבירים למבקש, ו-91,000 ₪ לדירוג מוגן לאמו של המבקש (להלן: "**ההחלטה**").

3. בינתיים, ביום 8.7.18 הורשע המבקש על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בתיק העיקרי בעבירות של יבוא סם מסוכן; החזקת סם שלא לצריכה עצמית, והחזקת סם לצריכה עצמית. מועד שמיעת הטיעונים לעונש, על בסיס תסקיר משלים של שרות המבחן, קבוע ליום 21.2.19.

4. ביום 16.10.18 הוגשה הבקשה לעיון חוזר בהחלטתי מיום 2.7.18, לפיה מתבקש בית המשפט להורות על שחרור כספים נוספים לידי המבקש ומתן דמי מחיה סבירים למבקש.

טענות המבקש

5. בראשית טענותיה עמדה ב"כ המבקש על כך שפרקליטות מחוז תל-אביב (מיסוי וכלכלה) הודיעה כי המבקש אינו חשוד עוד בביצוע עבירות של הלבנת הון וכעת החשד הוא בגין אי דיווח על הכנסות למס הכנסה מהשנים 2012-2015.

ב"כ המבקש שבה וטענה כי סך של כ-130,000 ₪ שנותר בחשבון הבנק העסקי של המבקש, לגביו נקבע בהחלטה שישאר תפוס בידי המשיבה עד לתום ההליכים, הוא כסף "נקי" וכשר, פרי עמלו של המבקש, ואין מקורו בעבירה, וכי הסכום שניתן לו לדמי מחיה בסך 75,000 ₪, בחלוקה ל-14 חודשים שחלפו למן ראשית ההליך עומדים על קצובה של כ-5,200 ₪ לחודש, כאשר שנה קודם לכן לא עבד המבקש ולא הייתה לו כל הכנסה.

עוד נטען כי כיום המבקש משתכר כ-3,800 ₪ לחודש, כאשר במקביל הוא נמצא מרבית היום במרכז גמילה "חוסן", כך שמקורות פרנסתו מועטים ודלים, ועל כן הוא נזקק לקצובה של דמי מחיה סבירים, כשמנגד - בידי המשיבה כספים רבים מהם תוכל להיפרע בבוא היום. ב"כ המבקש הסבירה כי נוכח הסתבכותו של המבקש בפלילים בתיק דנן, בעל הדירה אותה שוכר המבקש דורש כי דמי השכירות ישולמו חצי שנה מראש, ומכאן הדחיפות בשחרור הכספים התפוסים.

עוד נטען כי המבקש זקוק לכסף לצורך מימון המשך הגנתו במשפט ולצורך תשלום לרואה חשבון עבור הטיפול בענייניו למול רשויות המס.

לבסוף, העלתה ב"כ המבקש טענה לפיה שעון מסוג "רולקס" שנתפס בעת מעצרו של המבקש, ושאותו מעריך המבקש בשווי של כ-100,000 ₪ (המשיבה העריכה אותו בשווי של כ-250,000 ₪), הוסר מידו, ללא צו חיפוש על גופו של המבקש, ונוכח פסיקת בית המשפט העליון בפרשת אלוביץ (רע"פ 4526/18 שאל אלוביץ נ' מדינת ישראל (05.08.2018)) יש להורות על החזרתו לידי המבקש.

טענות המשיבה

6. ב"כ המשיבה טענה בפתח דבריה כי בית המשפט נעדר סמכות חוקית לדון בבקשה, הואיל ומהות הדיון הוא עיון חוזר בהחלטה על סעדים זמניים אשר לפי סעיף 36(ד)(1) לפקודה ניתן להגיש עליה ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 30 ימים ולא נקבע כי קיימת זכות להגשת בקשה לעיון חוזר. לפיכך, משלא הגישה ההגנה ערר על ההחלטה, שוב אין היא יכולה לפנות לבית משפט זה בבקשה לעיון חוזר.

נטען כי הבקשה הוגשה בחוסר תום לב וניקיון כפיים שעה שהמבקש, שהורשע במסגרת התיק העיקרי והוכרז כסוחר סמים, טוען מחד לדמי מחיה סבירים, ומאידך מנהל אורח חיים "בזבזני ופזרני" שאינו הולם את מצבו, ובכלל זה - משלם אגרת רישוי בגובה אלפי שקלים לרכב יוקרה; מבקש לשלם שכירות לתקופה של חצי שנה מראש לדירת מגורים ברעננה, כל זאת לאחר שבמסגרת ההחלטה הקודמת שוחררו לידיו 75 אלף ₪ כדמי מחיה סבירים, בנוסף לסכום נכבד שיועד עבור דיור מוגן לאמו הקשישה.

עוד נטען שהבקשה דנן הוגשה כשלושה חודשים בלבד לאחר מתן ההחלטה המקורית, ולאחר שהמבקש, לכאורה, "בזבז" סך של כ-25,000 ₪ בחודש, ואף טרח וגייס סך של 186 אלף ₪ בעבור שחרור שני רכבי היוקרה שבבעלותו, במקום להשתמש בכסף עבור צרכי מחיה בסיסיים.

בנסיבות אלה, מבוקשים כספים עבור גרושתו שהחלה לעבוד ויש לה הכנסה עצמאית, מזונות עבור ילדיו הקטינים אותם ביכר שלא לשלם במלואם בכסף שניתן לו בעבר, וככל שמצבו הכלכלי קשה והוא משתכר מעט, היה על המבקש להמנע מלהתחייב לכספים שאין ידו משגת במסגרת הסכם הגירושין עם גרושתו, שנחתם לאחר הגשת כתב האישום בעניינו.

בכל הנוגע לתשלום חובות של המבקש לגורמים שונים, נטען כי פסיקה מפורשת של בתי המשפט קובעת כי תשלום חובות לא יעשה מקצבה של דמי מחיה סבירים, הבאים להבטיח קורת גג, מזון וביגוד, שכן מדובר בכסף שהוא בבחינת רכוש הציבור. הדברים אמורים בנוגע לתשלום שכ"ט עורך-דין בייצוג פרטי - אשר נלקח תוך ניגוד עניינים מחשבון הנאמנות על ידי באת-כוחו של המבקש, בעוד שדרכו של המבקש פתוחה לקבל ייצוג מהסנגוריה הציבורית - ובנוגע לתשלום שכ"ט רואה חשבון במסגרת ייצוג בפני רשויות המס - ייעוץ אותו יכול לקבלת במסגרת סיוע ציבורי שניתן בהוצאה לפועל. לבסוף, נטען כי הואיל ועסקינן במבקש שהורשע ביבוא של כ-22 ק"ג קנבוס לארץ בצורה מתוככמת, תוך ניצול עסקו לצורך כך, כשחזקת החפות אינה עומדת לו - הרי שאין לתת לחוטא שיצא נשכר.

דין והכרעה

הסמכות לדון בבקשה לעיון חוזר

7. כאמור, ההליך שלפניי דן במסגרת סעדים זמניים שניתנו בהליך חילוט מכוח סעיף 36(א) לפקודה שמטרתם הבטחת יכולת המשיבה להיפרע מנכסים כאמור במסגרת גזר הדין, לאחר שנאשם יורשע בדיון, **ככל שבית המשפט יורה על כך**. בהתאם לסעיף 36(ד)(1) ו-(3) לפקודה על החלטה מסוג זה ניתן לערער לפני בית משפט מחוזי בדן יחיד, בתוך 30 ימים. הגם שהמבקש החליט שלא לעשות כן, ולא ערער על ההחלטה, הרי שעיון בפסיקה מעלה כי זו הכירה **בסמכותו הטבועה** של בית המשפט להידרש לבקשה לעיון חוזר בהחלטה על סעד זמני בחילוט (ראו: ע"פ 8591/14 פלוני נ' מדינת ישראל (24.12.2014)). וכך קבע בעניין זה בית המשפט המשפט המחוזי בחיפה בצ"א (מחוזי חי') 19838-03-12 מאיר פיסו נ' מדינת ישראל - אגף המכס ומע"מ המחלקה לתיקים מיוחדים (31.12.2012) -

"לגישתי קיימת סמכות לבית המשפט לעיון חוזר בהחלטה על סעד זמני בענייני חילוט מעצם טיבו וטבעו של הסעד, שהינו סעד זמני כהגדרתו. יצוין כי סעיף 21(ו) לחוק הלבנת הון (וכן סעיף 36א'(ה) לפקודת הסמים המסוכנים) מאפשרים למאשימה לבקש את שינוי צו החילוט אם התגלו נכסים חדשים שניתן לחלטם. סבור אני כי מכאן ניתן ללמוד גם על סמכות לעיון חוזר אם חל שינוי אחר במצבת הנכסים המצדיק בחינה מחודשת של הליך החילוט הזמני. ואולם מעבר לכך - מדובר בהליך שעניינו בסעד זמני של הגבלת חירותו של אדם, פגיעה בזכות הקניין ובחופש העיסוק, והכל במסגרת של הליך פלילי וקודם להרשעה בדיון. על הליכים מסוג זה חלים עקרונות המשפט הפלילי שעניינם צמצום הפגיעה בזכויות הנאשם למידה המינימאלית הנדרשת להבטחת תכלית ההליך הפלילי".

בעניין פיסו, עמד בית המשפט המחוזי על שנקבע עוד קודם לכן בבש"פ 6817/07 מדינת ישראל נ' סיטבון ואח' (31.102007) -

"הסעד הזמני מיועד אפוא לאפשר מימושן של תכליות החילוט. יחד עם זאת ברי, כי בית המשפט הדין בבקשה למתן סעדים זמניים יעשה כן בזהירות המתבקשת מהפגיעה בקניינו של הנאשם, שמוחזק בשלב זה כחף, ונוכח האפשרות שבסופו של ההליך לא יוחלט על חילוט הרכוש. כפי שנפסק כבר בעבר, תפישת רכוש על מנת להבטיח את אפשרות החילוט בעתיד, בשלב בו ההליך הפלילי עודו מתנהל ולנאשם עומדת חזקת חפות, הינה צעד דרסטי השולל מבעל הרכוש את האפשרות לעשות שימוש בקניינו, לעיתים למשך תקופה ארוכה. לפיכך אם ניתן לנקוט אמצעים "חלופיים" שדי בהם כדי להבטיח את אפשרות החילוט או השגת תכליתו בעתיד, תוך פגיעה פחותה בקניינו של בעל הרכוש, יש להעדיף על פני סעד זמני של תפיסת הרכוש והחזקתו עד תום ההליך המשפטי:

"לא בכדי נקבע בסעיף 36(א) כי הצו הזמני שבית המשפט רשאי לתת בעניין זה הוא למתן ערבויות, צווי מניעה, צווי עיקול או הוראות בדבר צעדים אחרים שיבטיחו את האפשרות של מימוש החילוט". לא בהכרח יש לנקוט בדרכים הנ"ל לפי סדרן, אולם בסדר הבאתן יש אינדיקציה למידתיות שאותה ראה המחוקק לנגד עיניו. הפגיעה ברכושו של אדם על-ידי נטילתו ממנו, על מנת להבטיח אפשרות חילוט בעתיד היא פגיעה ברכושו ובקניינו ולפיכך יש לנקוט בו רק כאמצעי אחרון ובהעדר אמצעים חלופיים להבטחת אותה תכלית. כך יש לעשות בהשראת חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו וכך יש לעשות על פי עיקרון המידתיות המקובל עלינו..." (בש"פ 7715/97 חג'ג נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(1) 14, 18 (1998). ראו גם: בש"פ 3159/00 רבין נ' מדינת ישראל (לא פורסמה, 30.5.00); בש"פ 7023/03 אבוטבול נ' מדינת ישראל (לא פורסמה, 17.8.03); רע"פ 1792/99 גאלי נ' משטרת ישראל, פ"ד נג(3) 312, 323 - 324 (1999))."

גם בעניין זה הכלל הוא אם כן כלל האמצעי שפגיעתו פחותה, כלל המידתיות (וראו גם: יעל גרוסמן ורוני בלקינד איסור הלבנת הון להלכה ולמעשה 162 (2003)).

לאור האמור קבע בית משפט המחוזי בעניין פיסו כי החלת עקרונות אלה של מידתיות ושימוש באמצעים שפגיעתם בזכותו הקניינית של נאשם פחותה, מובילים אל המסקנה כי יש לבית המשפט סמכות לעיין מחדש בהחלטה למתן צווים זמניים לחילוט במסגרת הליך פלילי (שם, עמ' 4). נראה שדברים אלה יפים אף לעניינו ויש מקום לאפשר הגשת עיון חוזר בהחלטה על סעד זמני לחילוט.

לגופו של עניין - האם הובאו טעמים לעיון חוזר בהחלטה?

8. בבסיס הבקשה לעיון חוזר עומדת בקשתו של המבקש לקבלת דמי מחיה סבירים עבורו ועבור בני משפחתו בשל שינוי נסיבות: מצוקה כלכלית אליה נקלע המבקש לאחר שנבצר ממנו לעבוד תקופה ארוכה עקב התנאים המגבילים בהם היה נתון; העובדה שכעת הוא עובד באופן חלקי נוכח העובדה שהוא שוהה במרכז גמילה "חוסן" בשעות

היום; וחלוקת הזמן בשל התמשכות ההליכים, כשנה וחצי, החל ממאי 2017 עת הוגש כתב האישום בעניינו.

9. ייאמר כבר עתה כי לאחר שנדרשתי לטיעוני הצדדים ולנסיבות העניין לא מצאתי כי יש מקום להיעתר לבקשה ולשנות מההחלטה בדבר הארכת תוקף החזקת התפוסים, וזאת למעט החזרת שעון ה"רולקס" לידי המבקש.

במהלך הזמן שחלף מאז מתן ההחלטה המקורית הורשע המבקש, על פי הודאתו, במסגרת הכרעת הדין מיום 8.7.18, בעבירות של יבוא סם מסוכן, החזקת סם שלא לצריכה עצמית והחזקת סם לצריכה עצמית, והוא אף הוכרז כסוחר סמים בהתאם לסעיפים 36א(א) ו-36א(ב) לפקודה, על כל המשתמע מכך. הנה כי כן, אין עסקין במבקש שנהנה מחזקת החפות ובית המשפט אינו נדרש להעריך את עוצמת הראיות ולהעריך את תוצאות ההליך העיקרי, כך שלמעשה מאזן האינטרסים מטה את הכף לעבר העדפת האינטרס הציבורי על פני זכותו הקניינית של המבקש. בנסיבות אלה, בבוא המבקש לעתור לשחרורו של רכוש אשר תפוסתו נועדה להבטיח חילוט עתידי, הרי שמוטל עליו נטל כבד יותר מנטל המוטל על נאשם שטרם הורשע בדינו, ולהצביע על נימוקים כבדי משקל התומכים בבקשתו.

10. עיון בבקשה ובטיעוני ב"כ המבקש מעלה כי לא זו בלבד שהמבקש לא הצביע על נימוקים כבדי משקל, אלא שהבקשה מגוללת התנהלות בזבזנית ובלתי סבירה של המבקש בעניין דמי המחיה ששחררו למבקש בהחלטה המקורית, המעידים על סדר עדיפויות לקוי מצדו. כך, המבקש השתמש בכ-4,000 ₪ לצורך תשלום אגרת רישוי לרכב יוקרה מסוג יגואר; והעביר סך של 12,000 ₪ כשכר טרחה לבאת-כוחו. לא זו בלבד שתשלום של אלפי ₪ לטובת אגרת רישוי לרכב יוקרה מעיד על אורח חיים פזרני ותשלום סכום נכבד כשכר-טירחת עורך-דין פרטי נוגד במפורש את מטרת שחרור הכספים, אלא שהשימוש בכספים אינו הולם את מצבו הכלכלי של המבקש. התנהגות זו באה כהמשך ישיר לדבריו של המבקש עצמו במסגרת הדיון בבית המשפט מיום 21.5.18 (עמ' 50 ש' 18-25) -

"ש.ב. למה אתה מבזבז את כל הכספים?"

ת. לצערי כל הסחרחורת הכלכלית שנכנסתי אליה שמלווה בכל מיני בעיות אישיותיות די רציניות שגיליתי שקיימות אצלי, כל מיני סוגים של התמכרויות, שאני עכשיו הופניתי למרכז "חוסן" בנתניה וגיליתי שיש לי הפרעות לא קטנות בנושא הזה, של חוסר שליטה, של התמכרויות ל-1001 דברים, אם זה התמכרות לסמים וגראס, הייתי מעשן הרבה, הייתי מכור לקניות, הייתי מכור ל-1001 דברים. הייתי מושך כספים מכל מקור שהייתי מצליח והייתי מבזבז את זה פשוט, קונה בגדים, נעליים, יש לי 200 זוגות נעליים בבית, ויש לי רולקס, ויגואר ואחרי זה כל השטויות שאתה רק יכול לחשוב עליהם וכל זה תוצאה של בעיה אישיותית שקיימת אצלי".

11. בכל הנוגע לשימוש בחלק מהכספים ששחררו עבור תשלום שכר טירחת עורך הדין המייצג בהליך הפלילי, הרי שהפסיקה עמדה לא אחת על כך שמדובר בשכר טרחה המתבקש מכספים שנטען לגביהם כי הם כספי עבירה, היינו - רכוש הציבור - כשאין להסכים למצב בו יפרע הנאשם את חובותיו או יממן הגנתו מרכוש שקיימת לגביו הנחה לכאורית שאינו שייך לו, וככל שטוען נאשם להיעדר אמצעים למימון הגנתו באמצעות ייצוג פרטי הרי שסלולה דרכו לחסות בצל הגנתה של הסנגוריה הציבורית (ראו: רע"פ 1047/12 עו"ד מנחם רובינשטיין נ' מדינת ישראל (11.03.2012); צ"א (מחוזי ב"ש) 19822-07-12 יניב קנרש נ' מדינת ישראל (18.03.2013)).

12. זאת ועוד, יש להזכיר כי אך ביום 2.7.18 שוחררו לידי המבקש 75,000 ₪ כדמי מחיה סבירים, אשר נועדו, בין היתר, לתשלום מזונות ילדיו הקטינים, לצד 91,000 ₪ עבור דיור מוגן לאמו. מעיון בבקשה עולה כי בעוד המבקש חייב בדמי מזונות חודשיים עבור ילדיו בסך של 5,000 ₪ (נספח ב' לבקשה, סעיף 19), הוא ביכר לשלם לגרושתו סך של 2,500 ₪ בלבד (סעיף 17 לבקשה), כשרק עבור אגרת רישיון רכב שילם כ-4,000 ₪, לא כאמור. באופן דומה, מצאתי טעם בדברי ב"כ המשיבה לפיהם יש לתמוה אודות סדר העדיפויות הנובע מהתנהלות המבקש, לפיה ביכר לשחרר שני רכבי יוקרה שבבעלותו תמורת הפקדה של 168,000 ₪ בקופת בית משפט (אף אם לווה סכום זה מאחד ממכריו), זאת על פני שימוש בכספים אלה עבור "צרכי מחיה" בסיסיים להם הוא טוען, התנהלות.

13. לאור האמור לעיל, מצאתי לדחות את הבקשה בכל הנוגע לקבלת דמי מחיה סבירים.

השבת שעון ה"רולקס"

14. כאמור, ב"כ המבקש טענה כי יש להורות על השבת שעון הרולקס לידי המבקש, שעון שנתפס על גופו בעת מעצרו (ראה דו"ח פעולה מיום 8.5.17 מאת איתמר עמר) והפנתה להחלטת בית המשפט העליון **בעניין אלוביץ** הנזכר, שם נדרש בית המשפט לסוגיית תפיסה של שעונים ותכשיטים, כמו גם של חפצי אומנות, שנעשתה שלא בהתאם לצו חיפוש ותפיסה שיפוטי שהוצא לצורך כך מראש, ותוך פגמים שנפלו בתפיסתם. ואולם, ב"כ המבקש לא העלתה טיעון סדור בעניין זה במסגרת הבקשה הכתובה (אלא אך בסיפת טיעוניה בעל פה), לא הוגשו לעיוני צווי החיפוש והתפיסה ולא ברור לאילו פגמים התכוונה ב"כ המבקש. על כן, לא ניתנו בידי כלים לבדוק חוקיות תפיסת השעון בהתאם לתנאי **עניין אלוביץ**.

15. יחד עם זאת, בבואי להחליט על אפשרות השבת השעון לידי המבקש, ומבלי להתעלם מהעובדה שלעת הזו הורשע המבקש על פי הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, הוכרז כסוחר סמים ולא עומדת לו עוד חזקת החפות, הרי שנתתי דעתי גם לשיקולים הבאים - **ראשית**, לא ניתן להתעלם מהעובדה כי מדובר בחלופת זמן רב, של כשנה וחצי, מאז הגשת כתב האישום המקורי, כשבמהלך תקופה זו החשדות שהיו תלויים ועומדים כנגד המבקש בגין עבירות חמורות של העלמת הכנסה והלבנת הון - **ואשר היוו משקל בהחלטתי הקודמת להארכת תוקף החזקת התפוסים** (שם, בעמ' 14, פסקה 18 להחלטה) - הוסרו ברובם ונותרו חשדות בעלי חומרה פחותה בנוגע לעבירות אי דיווח, שאף טיבן עדיין לא התברר די צרכו; **שנית**, בבואי לשקול הבטחת אפשרות מימוש החילוט בתום ההליך הפלילי אל מול מידתיות הסעד הזמני שננקט, אני סבור כי אפשרות מימוש החילוט בתום ההליך, ככל שזו תידרש, לא תפגע מקום בו יוחזר השעון למבקש בשלב זה, נוכח קיומו של רכוש תפוס בשווי רב מאוד, שניתן לממשו במידת הצורך. ויוזכר, **בידי המשיבה תפוסים כספים בסכומים גבוהים של מאות אלפי שקלים ומשועבדים לה שני רכבי יוקרה בשווי של מאות אלפי שקלים נוספים**. דברים אלה מקבלים משנה תוקף מקום בו, כפי שצינתי בהחלטה קודמת, שווי הסמים שנתפסו כמו גם פוטנציאל הרווח ממכירתם, לא הוכחו לעת הזו (שם, בעמ' 14, פסקה 17 להחלטה), בד בבד עם העובדה כי ממילא היקף החילוט מסור לשיקול דעתו של בית המשפט שיכול ויורה על חילוט מלוא הרכוש התפוס או על חילוט של חלק מהרכוש התפוס.

כאמור, שני שיקולים אלה מטים את הכף לעבר החזרת השעון לחזקת המבקש.

16. לאור האמור לעיל, הבקשה מתקבלת בחלקה ואני מורה כי השעון יוחזר לרשות המבקש.

17. ההחלטה תיכנס לתוקף ביום 27.12.18 בשעה 12:00.

המזכירות תעביר ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ט"ז טבת תשע"ט, 24 דצמבר 2018, בהעדר
הצדדים.